

De maanlanding

Katia Van Cleynenbreugel
Illustraties Luc Vincent

Verhaal

'Frans, kom kijken. Ze zijn er!'
Frans kreunt, maar blijft achterovergezakt zitten. Zijn grijze haar plakt in pieken op zijn hoofd.
'Kom op, Frans. Dit moet je echt zien!'
Frans opent de ogen. Even is zijn blik verward, alsof hij van een andere planeet komt.
Dan glimlacht hij.
'Bart, mijn beste buurjongen', mompelt hij. 'Kom je een potje schaken?'
'Ik ben Bart niet, Frans. Ik heet Gert. Kom nu! Iedereen zit al voor de televisie.'

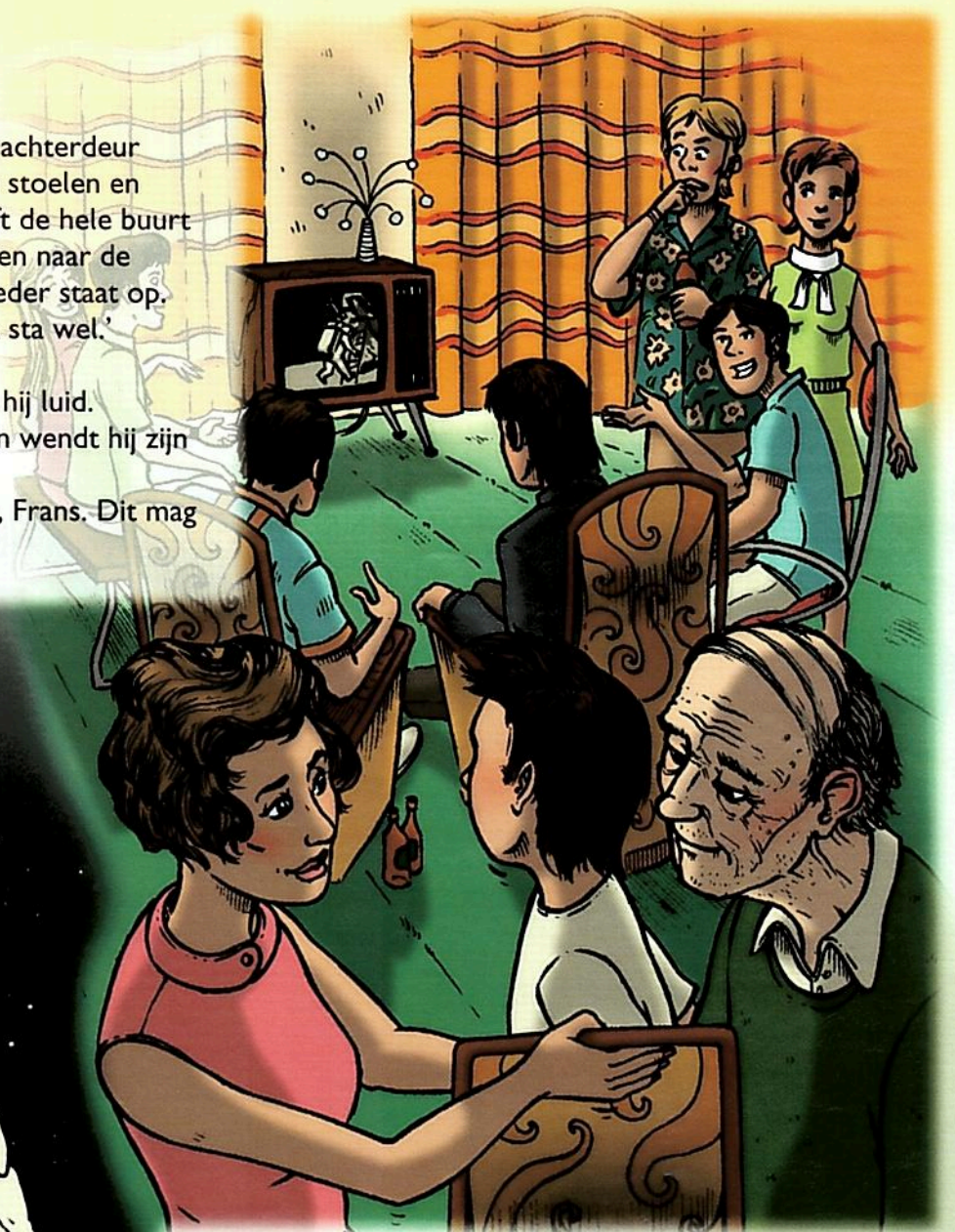
Snel trekt Gert Frans van de bank. Moeizaam zet de oude man enkele stappen. Gert trappelt van ongeduld.
'Haast je, Frans! Straks is de Eagle geland en dan hebben we het niet gezien.'
'Je bedoelt ...'
'De maanlanding! Verdorie, we hebben er gisteravond nog over gepraat.'

Frans' blik wordt zacht. Beschaamd kijkt hij naar de grond.
'Ik wist het niet meer ...'
'Hoe kun je zo iets vergeten ...'
Gert slikt de rest van zijn woorden in.
Zo gaat het vaak de laatste tijd. Frans vergeet. Namen en gebeurtenissen kan hij niet onthouden. Ze landen even en verdwijnen dan weer in zijn hoofd.

'Het geeft niet, Frans. Kom nu maar mee.'
Smekend kijkt Gert zijn oude buurman aan. Waar is de glans in zijn ogen gebleven? De vurige blik als ze in de zomervakantie 's avonds samen buiten op de bank zaten? Frans kon honderduit vertellen over de sterren. Hij wist alles van het zonnestelsel.

Uiterst langzaam schuift Frans over het tuinpad. Gert wordt bijna gek van zoveel traagheid. Zo dadelijk zet de eerste mens ter wereld een stap op de maan en hij schuifelt hier met zijn buurman als een schildpad over het aardoppervlak.

Bijna niemand kijkt op als ze via de achterdeur de woonkamer binnen komen. Alle stoelen en banken zijn bezet. Gerts vader heeft de hele buurt uitgenodigd. Iedereen kijkt gespannen naar de zwartwitbeelden. Alleen Gerts moeder staat op. 'Hier, Frans. Ga hier maar zitten. Ik sta wel.' Moeizaam gaat Frans zitten. 'Ik zou wel een biertje lusten', zegt hij luid. Gerts vader kijkt verstoord op. Dan wendt hij zijn blik snel weer naar het scherm. 'Straks', fluistert Gert. 'Eerst kijken, Frans. Dit mag je niet missen.'

Onscherpe beelden dringen de huiskamer binnen. Buiten de stem van de nieuwslezer en wat gekraak en geruis is het onwezenlijk stil. Dan verschijnt Neil Armstrong in beeld. De camera in de maanlander filmt nauwgezet elke beweging van de astronaut. Armstrongs hand steunt op de ladderbuizen. Op de laatste sport pauzeert hij even. Dan zet hij de eerste stap op het maanoppervlak. Gert houdt zijn adem in. Armstrong zegt: 'Het oppervlak hier is fijn en poederachtig. Ik kan het met mijn voet omwoelen. Ik kan de afdrucken van mijn schoenzolen zien in de zandachtige deeltjes.' Hij pauzeert even. Dan zegt hij: 'Dit is een kleine stap voor de mens, maar een enorme sprong voor de mensheid.' Even later voegt astronaut Aldrin zich bij Armstrong. Ook hij daalt tergend langzaam het laddertje van de Eagle af. Als twee witte kangoeroes huppelen ze over het maanoppervlak.

Frans zit stil voor zich uit te staren.
De tranen lopen over zijn wangen.
Gert komt naast hem staan en legt zijn hand op zijn magere schouders.
'Ik kan het niet geloven', mompelt Frans.
'Ze zetten de vlag!'
Gerts moeder stoot Frans aan. Weer wordt het stil.
Op het scherm onthullen de twee astronauten een plaquette: 'Hier zetten mensen van de planeet aarde voor het eerst voet op de maan. Juli 1969.'
Dan planten de twee mannen de Amerikaanse vlag in de maanbodem.
'Daar moeten we op drinken!' roept vader.

Gert brengt Frans naar huis. Heel langzaam steken ze de straat over. Gert denkt aan de zwevende sprongen van de mensen op de maan. Hij kijkt naar boven.
In de zachte avondschemer verschijnt zwak het eerste teken van de maan.
Gert voelt zich klein en groot tegelijk.

Gert brengt Frans naar de bank in de tuin.
'Kijk Frans, de maan', zegt hij opgewekt.
Frans kijkt naar boven en glimlacht.
'Op een dag, jongen, zal de eerste mens voet zetten op de maan', zegt hij. 'Maar dat kan nog lang duren. Dat maak ik waarschijnlijk niet meer mee.'
'Frans toch', lacht Gert. 'We zijn er geweest vandaag. We zijn er écht geweest!'
Frans glimlacht.
'Je bent een eeuwige grapjas, Bart.'
Frans sluit zijn ogen. De avond valt.
Het witte schijnsel van de maan werpt vage schaduwen in de tuin.